ZPRAVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

4/2010

Vážení krajané.

Letos uplyne 65 let od ukončení nejkrvavější války v dějinách lidstva. Naše nevelká volyňská česká komunita v této válce trpěla také. Na frontách i v zázemí. Je málo volyňských rodin, kterých se tato válka bolestně nedotkla.

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel neorganizuje vzpomínkové akce celostátního významu ale některé regiony ano a zvou na ně i "přespolní" členy a nečleny. Předsednictvo doporučuje, abyste se podle svých možností a zájmu zúčastnili těchto akcí a nebo těch, které organizují místní samosprávy, veteránské, nebo jiné občanské organizace. Můžete-li, postarejte se, aby na těchto akcích bylo připomenuto také skromného přínosu k vítězství nad německým nacizmem naší volyňské menšiny. Její pravdivý rozsah je dostatečně znám z publikací s volyňskou tématikou, kterou skuteční zájemci jistě mají k dispozici.

Za předsednictvo Oldřich Rejchrt, předseda a Jiří Hofman, jednatel

Odhalení památníku v Lánech

Město Lány bude navždy spojeno se jménem našeho prvního prezidenta Tomáše Garrigua Masaryka. Letos 7. 3. (nar. 1850) vzpomínáme 160. výročí jeho narození.

Dlouho chystaný projekt odhalení jezdecké sochy je skutečností. V sobotu 6. 3. využíváme pozvánku rakovnického muzea, které je pořadatelem celé akce. Slavnosti se zúčastňují místostarosta města Žatce pan A. Kasal, za Jednotu ČsOL a ČSBS br. J. Holec, Br. A. Umlauf, sestra B. Krejčová, Žatecký MÚ nám poskytuje služební vozidlo, za což jsme v mrazivý den velice vděčni. Po celý den hustě sněží, studený vítr násobí návrat zimy.

Blížíme se k cíli naší cesty. Lánský hřbitov od rána zaplňují davy lidí ze širokého okolí. Zde, u rodinného hrobu T.G.M. se chystá pietní akt, pokládání věnců a kytic. Jsou tu seřazeni mladí lidé v dobových legionářských uniformách všech bojišť 1. a 2. světové války, vidím známé tváře našich legionářů, přišli Sokolové, Junáci, zástupci různých spolků, dívky v národních krojích, představitelé naší vlády a Parlamentu.

Všichni se přišli poklonit a vzdát úctu a hold prvnímu prezidentu Osvoboditeli.

Pěvecký sbor zahajuje slavnost písní „Ach synku, synku, doma-li jsi ....“ Příslušníci hradní stráže pokládají věnec prezidenta, kterého zastupuje jeho choť pí Livie Klausová. Následují další věnce a kytice. Je jich desítky, snad stovky. Velebné ticho provází celou slavnost. Slzy dojetí stékají po tvářích, nestydíme se za ně.

Státní hymna ukončila první část slavnosti. Vděčný lid tak projevil pokoru, úctu a lásku Velkému muži našich dějin, který se zasloužil o náš stát-První Československou republiku.

Druhá část slavnosti začíná ve 13 hodin před budovou lánského Masarykova muzea, kde bude odhalena Jezdecká socha T.G.M. Po projevech, za potlesku přítomných padá velká plachta - památník je zde.

I zde slavnost končí státní hymnou. Zmrzlí a zkřehlí zimou se vracíme domů, do Žatce. Hřeje nás jedinečný zážitek, že jsme byli u toho.

O své dojmy se s Vámi rozdělila

Vaše Božena Krejčová-Vokráčková

Ohlas na knihu p. Jaroslava Ornsta

Vážený pane Jaroslave Ornste,

Slova jsou jen slova a nemohou zcela vystihnout naše hluboké dojmy a pocity vyvolané po přečtení Vaší krásné knihy. Díky ní jsme mohli navléknout dětské šaty, prožít znovu školní léta, mládí a všechny ty roky strávené v Malé Zubovščině, kde kdysi naši předkové našli svůj nový domov.

Milý pane Jaroslave, děkujeme za oživení vzpomínek a zachycení všeho cenného pro nás, rodáky!

Jsme všichni velmi vděčni, že vámi sepsaný úsek historie můžeme předat svým dětem a vnukům a že naše minulost tak nebude už nikdy zapomenuta!

Přejeme Vám dobré zdraví a mnoho tvůrčího elánu pro Vaši další práci!

S pozdravem Vlačihovi, Krulikovsky, Novotných, Perglovi, Suchaňukovi, Senčakovi a Homolačovi, Broumov

Písemný doplněk k věcnému daru ...

MVDr, Vladimír Samec, Moravskoslezský region SČVP.

Daruji do sběru památných předmětů harmoniku značky HOHNER, dovezenou z Volyně při reemigraci do staré vlasti.

I když jsem na ni pravidelně nehrál, vždy při pohledu na ni ve mně vyvolávala vzpomínky na radostné dětství prožité za období polské vlády v malé české vesničce Dembrovka na Volyni, vzdálené asi 1-2 km od autostrády, spojující města Lvov a Kyjev.

A později při dospívání vyvolávala vzpomínky na těžká a krutá válečná období, připojení Volyně k Sovětskému svazu, zavádění kolchozů, vyvážení na Sibiř a podobně. Dne 22. 6. 1941 věrolomné přepadení SSSR fašistickým Německem, nastolení protektorátu, vyvražďování Židů, etnické čistky, útěk občanů do měst.

Na počátku roku 1944 byla osvobozena Volyň Rudou armádou od německých fašistů. Během osvobozujících bojů byla snad nejvíce postižena naše obec Dembrovka. Boj zde trval od 2. do 7. února 1944. Byl zabit občan Teodor Kadlec, raněna jeho manželka Anna a Václav Skalský. V bojích o obec bylo zabito 7 sovětských vojáků a nejméně 13 Němců. Nedozírné byly škody, způsobené na nemovitém a movitém majetku. Zhořela 2 obytná stavení a 21 stodol a v nich objemná a jadrná krmiva a poškozeno bylo i několik hospodářských budov.

Obec Dembrovka se nacházela ve vzdálenosti 1-2 km od autostrády, která spojovala města Lvov, Rovno, Kyjev, Moskva. Byl to pro ni stálý pohyb vojsk. Vzhledem k blízké vzdálenosti obce od hlavního tahu byla vhodným chráněným místem pro ubytování různých druhů vojsk.

Krátce po napadení Sovětského svazu fašistickým Německem, na jaře 1941, se v naší obci ubytovala na 3 dny elitní německá jednotka. Její příslušníci měli na čepicích (lodičkách) označení lebky a pod ní zkřížené hnáty.

Tato vojenská jednotka měla všeho nadbytek potravin, cigaret, různých předmětů a další věci, které jsme jako selští kluci nikdy neviděli. Od občanů žádali především mléko na vaření, kakao a vejce na smaženici.

Vojáci měli denní program a k večeru vždy zpívali, tančili a jeden nižší důstojník, co u nás bydlel, hrál na harmoniku. Ta mě upoutala a důkladně jsem si ji prohlížel s touhou jednou taky takovou mít.

Pocházím z hudební rodiny, dědeček od matky a strýc byli muzikanti a hráli v obecní kapele. Moje přání bylo hrát na trumpetu, ale můj otec pro to neměl pochopení-byl především rolník. Proto mi koupil na brnkání balalajku, na kterou jsem stejně později nehrál. Raději jsem měl a mám dosud zpěv a tanec.

Když vojenská jednotka z obce odtáhla, tak jsme se jako kluci ptali rodičů, co to bylo za vojsko. Všichni občané byli doma, nescházeli se jako vždycky, a nás mladé nikam večer nepouštěli. Dozvěděli jsme se, že to byla elitní jednotka SS, která byla určena na pomoc prolomení obrany Rudé armády na Dněpru u Kyjeva.

Po osvobození Volyně sovětskou armádou v r. 1944 fronta pokračovala stále na západ. Tisíce vojáků se pohybovalo po autostrádě. Občas se některá jednotka na Dembrovce nakrátko ubytovala a po odpočinku postupovala dál. Jednou ze silnice odskočil jeden voják a požádal matku o jídlo. Matka řekla, ať chvíli počká, že něco nachystá. Po krátkém vyprávění voják z ruksaku vyndal harmoniku a začal na ni hrát a zpívat Kaťušu. Hrál několik tonů a harmonika se zasekla. Tak se to opakovalo pořád dokola. Říkal, že je poškozena z fronty a on nemá možnost, z důvodu neustálého přesunu, ji dát opravit. Když jsem harmoniku uviděl, hned jsem se zeptal, kde ji koupil. On se usmál a řekl, že je to válečná kořist. Pomyslel jsem si, zda to není ta, co na ni u nás hrál voják SS. Když voják pojedl a my jsme vypili dva stakany samohonky, poděkoval za vše a ptal se, zda harmoniku nechci od něho koupit. Já se podíval na matku a ta přikývla, že ano. Prodal nám ji za 1 litr samohonky a balíček s jídlem na cestu pro nadřízeného kapitána. Obchod byl uzavřen a my jsme byli oba dva spokojeni.

Jelikož jsem neměl vlohy na to, abych na harmoniku hrál, ponechal jsem ji v takové stavu, v jakém jsem ji koupil.

Pro mě a moji rodinu byla symbolem vítězství nad fašizmem a je vzpomínkou na rodnou Volyň. Když jsem na ni pohlédl, zavzpomínal jsem si na krásně prožité dětství za období polské vlády a těžké a kruté chvíle prožité během II. světové války.

Při reemigraci jsem harmoniku vzal s sebou a dnes ji dávám do sběru cenných předmětů, dovezených z Volyně k opatrování do Volyňského muzea v Podbořanech.

MVDr Vladimír Samec

Příjezdy katolických misionářů

Vážení krajané, obracím se na Vás, kteří si pamatujete na příjezdy katolických misionářů na Volyň v meziválečném období. Jedná se v tomto případě hlavně o pana kardinála Josefa Berana. Sleduji díla, která o něm vycházejí, ale nikde jsem nenašel zmínku o tom, že jezdil mezi kajany na Volyň a zřejmě i do Rumunska. Mám zde jedno potvrzení o tom, že člen Sdružení katolické mládeže úspěšně ukončil jisté školení, na kterém je podpis ThDr. Josefa Berana. Toto školení proběhlo na Smolárně.

Prosím Vás, dejme se dohromady a pomozme doplnit díla o něm vydaná. Jsou přece ještě mezi námi pamětníci slavných Celovolyňských sjezdů SKM. Osobně si velmi dobže pamatuji, že bratr Josef byl mezi těmi, kteří na povozech jeli do Buderáže. I sjezd u nás v Kupičově si pamatuji.

Budete-li mít zájem, ozvěte se na adresu:

Václav Kytl,, Kostelní 93, 451 56 Mašťov, tel.: 474 397 218

Rodina Stránských a Domaňských

Chci sepsat životní příběh mé tety Marie, rozené Tlusté. Moje teta Marie chodila 8 let s panem Mužíkem. Byl to kamarád jejích bratrů. Byl prý u Tlustých skoro každý večer. Jenže jeho rodičům se zdálo, že Marie je málo zámožná, že dostane z domova málo hektarů. Byla vyučená švadlena. Namluvili panu Mužíkovi jinou nevěstu. Teta byla z této události úplně zničená. Maminka mi říkala, že se chtěla otrávit vitriolem, přistihla ji, když se chtěla napít.

Teta se pak rozhodla, že odejde z Moštěnice, aby pana Mužíka neviděla a také proto, že v naší vesnici nebylo mnoho mládenců na výběr. Ukrajince si vzít nechtěla, měl o ni zájem vdovec s dvěma dětmi. Odešla do Kyjeva a byla několik měsíců v Kyjevě. Jenže se jí tam stýskalo a vrátila se zpět.

Snad Rajmovi měli známého pana Stránského a ten hledal nevěstu. Dohodili ho tetě. Jenže pan Stránský přijel vlakem, a od nádraží přijel v kočáře, na rukou měl rukavičky a byl samý zlatý prsten. Sjednali svatbu-viděla ho do svatby dvakrát. Až teprve u zpovědi jí baťuška řekl, jestli viděla jeho ruce, že má na rukou mozoly a že to může být dědičné. Bylo to den před svatbou, všechno připravené hosté z dálky přijeli. Teta byla z toho zoufalá, nevěděla co má dělat. Styděla se ostudy odříci svatbu. Vzala si pana Stránského, život s ním neměla jednoduchý, tyto mozoly měl i na nohou. Chodit nemohl, všechno musela udělat teta. Odstěhovala se s ním ke Kyjevu na propachtovaný mlýn i když před svatbou bylo řečeno, že je jeho vlastníkem. Do roku 1917 do říjnové revoluce se jim žilo dobře. Snad měli i služebnou. Jenže strýc chodíval jako pan mlynář v klobouku s hůlčičkou. Po příchodu bolševiků to bylo moc složité, protože kdo nosil klobouk a kravatu, mohl být zastřelen. Rodina Stránských se přesunula k nám do Moštěnice. Věci si poslali vlakem v bednách, ale samozřejmě je nedostali. Dovezli si zlato, které prodali a za to si postavili domek. Teta měla u nás svoje věno několik hektarů půdy. Přivezli si s sebou už malou holčičku Helenku. Byla to moc hezká a chytrá holčička, dobře se učila, ale bohužel podědila po otci tu vadu na rukou a nohou. Učitel navrhoval rodičům, ať odprodají kousek pole a dají Helenku dál studovat, ale oni usoudili, že jednou pole pronajme a bude mít jistý příjem. Helenka vyrostla ve velmi hezkou dívku a zamiloval se do ní místní Polák Stanislav Domański. Dělal u nás listonoše, měl první ve vsi koupené jízdní kolo. Svatbu měli v roce 1936. Datum mám opsaný z jejich svatební fotografie.

Přišel rok 1938 a Stanislav musel narukovat do armády. Německo a Rusko přepadli Polsko. Naše území zabrali Rusové. Celou Polskou armádu vzali do zajetí, důstojníky odvezli na Sibiř nebo je zabili. Řadové vojáky, hlavně ty, co pocházeli z Ukrajiny, pustili domů. To bylo radosti, že se Stanislav vrátil. Vypravoval našim, jak se ho ruský důstojník ptal, jestli „je u tebe rebjonok" (dítě), ale on myslel že se ptají na hříbě (žerebjonok), což je rozesmálo a řekli mu, aby šel domů a koupil si dítě...

Pak začalo smutné období. Začali řádit Banderovci. Bylo to na svatodušní svátky a u nás se jim říkalo zelené. Na tyto svátky se zdobil dům zelenými větvičkami a na podlahu se dával puškvorec. Helenka se Stanislavem byla na návštěvě u sousedů Ligrů. To víte, že muži něco vypili, každý doma vařil samohonku. Když došli domů, slyšeli, že na druhém konci vesnice štěkají moc psi a Helenka se bála o Stanislava, protože slyšela, že Banderovci vraždí hlavně Poláky. A tak sebrali peřinu a šli spát do velkého keře bezu, který byl u studně. Slyšeli dupot, jak někdo doběhl k jejich domu, ale za chvíli ho opustili.

Ráno se dověděli, co se stalo hrozného. Banderovci zavraždili celou rodinu Domaňských Staré rodiče ubodali nožem a odvlekli je dál od vsi do obilí. Nevěstu našli ubodanou ve chlívku.

Po této události se Helenka se Stanislavem přesunuli do okresního města Ostrogu. Zde bylo hodně Poláků, kteří se museli schovat do města, kam si Banderovci netroufli. Ve městě bydleli s rodinou Chaloupkovou, Stanislavovou sestrou a její rodinou.

V roce 1944 odešli Němci z města a Rusové tam nedali policii. Město zůstalo bez dozoru. Vtrhli tam Banderovci a začali vraždit Poláky. Pan farář zorganizoval sešlost Poláků do místního gymnázia, kina a prázdného vězení. Takto tam prý žili nejméně měsíc.

Další události se Helenka dověděla až někdy v roce 1946. Jistý člen banderovců se vzdal dobrovolně Rusům a sloužil ve městě jako policajt. Pocházel z Moštěnice. Helence řekl že kvůli ní byl poslán dvakrát za trest do Haliče, protože jí a Stanislavovi zachránil život, nesplnil rozkaz a nezabil je. I rodina Chaloupkových přežila řádění Banderovců. Zachránil se i Žid, kterého převezli s sebou do města. Helenka vyprávěla, že se nakonec vrátil do Polska, nechal si příjmení po zachráncích a vystudoval prý medicinu.

Všechny tyto události mi sdělila, když jsme za nimi byli na návštěvě v Klodzku.

Sepsala Soňa Nováková-Šircová z Moštěnice, okr. Ostrog

Oznámení, pozvánka ...

Obecní úřad Liběšice a Honební společenstvo Liběšice-Líčkov položí věnce u památníku padlých v obci Liběšice u Žatce v **pátek 7. 5. 2010 ve 13. hodin u příležitosti 65. výročí ukončení 2. světové války**. Zvou pořadatelé.

Za pořadatele Ing. Miroslav Kadavý, SNP 2092, 440 01 Louny
Telefon 415 658 400
Mobil: 723 470 746

Oznámení

Region Šumperk

Oznamuje všem členům regionu i ostatním přátelům, že **v sobotu dne 15. května 2010 se bude konat Výroční členská schůze** v restauraci POD KAŠTANY v Šumperku, ul. Gen. Svobody 64. Začátek ve 12 hodin

Srdečně se těšíme na setkání s Vámi.

Za region Šumperk Alena Kubelová

Setkání rodáků z Hulče České

V sobotu dne 15. května 2010 se koná setkání rodáků obce Hulče České v restauraci „Kino" v Kolešovicích. Začínáme v 10 hodin.

Antonín Umlauf

Pozvánka

Moji milí rodáci z Novokrajeva, zvu Vás na **setkání 8. května** do Podbořan, jako vždy na 10 hodin u památníku a potom někam společně na oběd, doufám, že to bude v Národním Domě.

Přijeďte, prosím, v hojném počtu jako v minulém roce. Na setkání se na Vás těší

Kamila Ondrová

OZNÁMENÍ

Schůze regionu Brno se bude konat 19. června 2010 ve 13. hod. v kavárně hotelu KOZÁK v Brně-Žabovřeskách na ulici Horová, zastávka tramvají č. 1, 3 a 11. Zveme i krajany z ostatních regionů. Budou poskytnuty informace o stavu řešení majetku zanechaného na Volyni. *Za region manželé Němcovi, tel. 543 240 524*

Inspirace vzpomínek ze zážitku s cestovního ruchu ...

V čísle 1 našeho Zpravodaje byla uvedena připomínka „Názor mladých čtenářů".

Proto jsem se rozhodl částečně změnit můj příspěvek na jiné téma. Mnohokrát jsou v tisku uvedeny zážitky turistických zájezdů do různých zemí světa a chápu, že je můžeme členit do různých kadegorií turistické, kombinované jako služební a zájezdy tématické. Já se zmíním o tom posledním.

V červnu v roce 1997 jsem obdržel písemnou nabídku od zemědělské společnosti Agroevo přes náš zemědělský podnik a. s. Roštěnice, kde jsem dlouhá léta působil jako hlavní agronom. Byl to letecký zájezd do jižního Španělska. Jeho cesta začínala od Bratislavy, Slovenska, pak na zastávku na Brněnském výstavišti z jihomoravského kraje, tam si přisedl agronom z Vyšňové z regionu Znojemská, a autobus pokračoval dál směr Praha Ruzyňské letiště. Tam na nás čekali další kolegové z českých regionů. Po odbavení všech letištních a cestovních pravidel byl stanoven odlet na 19,30 hodin dopravním letadlem Španělské společnosti. Cílem naší cesty bylo přístavní letiště Malaga u Středozemního moře. Po přistání jsme přestoupili do autobusu do rekreačního města Teremoline. Po odbavení a pasové kontrole jsme byli ubytováni v hotelu Royal s velkým komfortem. Druhý den ráno následovala procházka městem a pak na pláž, která byla asi 300 m u moře, kde jsme zůstali až do večera. Po večeři byla volná zájmová zábava. Druhý den po snídani byl v 7 hodin nástup do přístavního autobusu, v němž byla česká děvčata ze zmíněné společnosti jako průvodkyně na zemědělskou farmu Jeres Cadzis. Tam už na nás čekali zástupci uvedené výrobní farmy a též uvítací personál byl velmi ochotný a seznámil nás s podnikatelskými záměry pěstovaných plodin, z nichž hlavními byla pšenice, slunečnice, cukrovka a bavlník, který pro nás byl artikl velmi zajímavý jednak z hlediska pěstitelské technologie i jako sklizně a zpracování. Cukrovka a bavlník jsou pěstovány výhradně pod závlahami, Při zpáteční cestě bylo v programu navštívit vinný zpracovatelský závod jménem Domeco. Tam jsme měli možnost spatřit zpracovatelskou technologii vinné révy až do posledních úkonů plnění do lahví, připravených na konečný export a to hlavně dle informací do Holandska, Belgie, Dánska a ostatních skandynávských zemí Samozřejmě jsme měli možnost „okoštovat" několik druhů vína. Na každém navštěvovaném závodě byl doplněn překladatel jazyku současných návštěvníků.

Ve třech případech jsme měli štěstí na československé překladatelky, z nichž jedna přijela až

z hlavního města Madridu. Další překladatel byl Polák a poslední Němec.

Další den po snídani byl opět nástup do připraveného autobusu v 7.30 hod. a odjezd na Gibraltar. Tam po příjezdu přechod přes pasovou kontrolu Britského Království, po které jsme přesedli na jejich přistavené mikrobusy. Následoval výjezd na poloostrov Kamený masiv do výšky 485 m, nazpět pěšky, částečně přes jeskyně, po výstupu opět po úzké komunikaci směrem dolů, kde jsme měli možnost vidět mnoho malých, milých opiček, které seděly na zábradlích kolem komunikací a pozorně nás sledovaly zřejmě čekaly, že jim předhodíme něco dobrého. Opičky tam žijí na tom masivu ve volné přírodě. Dle informací jich tam přebývá na 280 kusů.

Dalším postupem byl výběžek poloostrova, na kterém byl vztyčen velký Britský maják, u kterého jsme stáli a hleděli do asi 7 km vzdáleného průsmyku mezi Španělskem a Marokem a to byla Afrika ze Středozemního moře do Atlantického oceánu v rozpětí asi 14 km. Měli jsme možnost krásného výhledu a přiblížit si ho dalekohledem.

Zpět procházíme středem města až k nástupu našeho autobusu. Následoval odjezd zpět na hotel Royal. Další den byla neděle 29. 6. s dopoledním volnem, každý mohl jít dle svých zájmů buď na pláž, kdo si chtěl zaplavat, já s mým kolegou jsme slyšeli jak zazněla zvonice katolického kostela ve středu města a zvolili jsme si návštěvu chrámu na mši svatou. Po obědě bylo opět volno, odpočinek a později dle programu v 18,30 hod znovu do připraveného autobusu a odjezd do horské oblasti

Arnošt Vendolský, Lysovice

(Pokračování v dalším čísle)

Úvaha ...

Dne 17. 3. 2010 v 17,25 hodin jsem sledovala na ČT2 pořad „Kamarádky na smrt". Jistě jsem nebyla sama, kterou vyprávění několika žen, většinou ze Zakarpatské Ukrajiny příslušnic Svobodovy armády, evokovaly stejné strastiplné, neuvěřitelně drsné prožitky žen z Volyně na frontě Karpatsko-dukelské operace.

Všechno se ve vzpomínkách vrátilo, i lítost s otázkou, proč to muselo být. Vybavily se i ty nepopsatelné události štěstí, dnů ukončení války. Němci podepsali kapitulaci! V té euforii se nám jevilo nemyslitelné, že by se mohlo ještě někdy něco podobného opakovat. Avšak, jak naivní a bláhové bylo toto naše přesvědčení dokazují, s vývojem politických událostí, fakta na mezinárodní politické scéně.

V současné době po 65 létech ukončení 2. světové války současná vyspělá civilizace nenachází jiný způsob řešení mezinárodních problémů než zase pomocí ještě účinněji ničivějších zbraní, které musíme nakupovat za těžké nedostatkové finanční prostředky, abychom se ubránili.

Tyto absurdní skutečnosti a truchlivé myšlenky ráda vyměňuji za pohled do našeho kolektivu členů výboru SČVP regionu Litoměřice.

Je známo, že se scházíme každý měsíc, druhé pondělí, abychom plnili a kontrolovali úkoly dané usnesením našeho vrcholného orgánu CV SČVP. Schůzové prostory, zapůjčené nám Vojenskou správou v Litoměřicích je nutno udržovat a uklízet. Toto konáme my, ženy, dle přesného rozpisu, třeba už ne bez určitých obtíží. Již tady mohu kvitovat, jak v zavedené disciplíně si žádná z nás nedovolí nepřijít o dvě i více hodin dřív, než má schůze začít a neprovést všechny úklidové povinnosti ve všech místnostech. Je až dojemné, když například Olinka Vašíčková, když jednou pro nemoc nepřišla, měla téměř výčitky a pak další dva měsíce zato přijela dřív a uklidila, aby výpadek nahradila, nebo pomohla těm, kterým už to tak nejde. Stejně tak, když se oslavují jubilea, přinese pohoštění raději vícekrát, než by zůstala dlužna. Takové chápání solidarity mají všichni ostatní členové našeho výboru.

Například Miluška Dědková, známá velká aktivistka, byla zakladatelkou Sdružení v regionu Litoměřice se všemi počátečními komplikacemi při plnění několika funkcí. Bylo to také období reemigrace krajanů od Černobylu, kdy výbor naší organizace, jehož byla vedoucí, poskytoval těmto krajanům významnou pomoc při osídlování a jejich integraci do nové společnosti. Dodnes, mimo aktivního členství ve Sdružení plní funkci tajemnice ČsOL.

Stejně tak Jiřinka Vítková, také velice aktivní členka ve třech organizacích. Mimořádně obětavě se angažovala v akcích na pomoc integrace Černobylských krajanů do místních poměrů. Ve Sdružení se již od začátku stará o správné hospodaření s finančními prostředky jako předsedkyně revizní komise a na schůzích výboru přispívá podnětnými nápady.

Anička Holubová před dvěma léty, dokud jí to zdraví dovolilo, byla jednatelkou našeho výboru Sdružení. Mimo přípravy přesných zápisů z minulých schůzí vzorně udržovala kartotéku s osobními daty členů, kde náročnosti této evidence působily časté změny v počtech a adresách členů. Nikdy nezapomene připravit členům k jejich oslavovaným dnům kytičky.

Krajanka Nina Bilijenková a Anička Šarayová, hospodářka a pokladní Sdružení našeho regionu. Tyto dvě členky se výborně doplňují v pečlivém přijímání a vydávání peněz s přesnými zápisy v pokladní knize, kterou vede přehledně a krasopisně Anička Šarayová. Nina Bilijenková spolu s Aničkou plní důležitou a náročnou funkci inkasa členských příspěvků.

Krajanka Raja Votrubová přes velké zdravotní problémy jejího manžela nevynechávala účast na schůzích výboru. Věcnými připomínkami pomáhala řešit problémy a vždy ochotně plnila veškeré funkce včetně vybrané reprezentace u prezenčního stolu v době našich veřejných akcí.

Jméno Slávinky Zemanové je proslaveno i v široké krajanské veřejnosti již jen těmi výbornými domácími koláčky, které peče vždy spolu se svým týmem již jmenovaných zde členek, ke krajanským setkáním.

Ale my ve výboru ji známe také ještě mimo to, že po určitou dobu plnila po svém zemřelém manželovi funkci hospodářky, jako nadšenou výtvarnici, která své nadání aplikuje například na velikonoční vajíčka a ta pak ve svazečku třech kusů ještě se zelenou větvičkou úhledně připraví pro každého člena výboru. Stejně tak obdaruje všechny na předvánoční schůzi perníkovými, krásně zdobenými figurkami s vánočním obrázkem, vše vlastní výroby a s upřímným přáním udělat radost.

Je nutno dodat, že vzájemnou radost si již tradičně na schůzích působíme při oslavě narozenin nebo jmenin každého člena donesením nějakého pohoštění. Buď domácího pečiva, chlebíčků, či výborných domácích klobásků a náš vedoucí Josef Kozák vždy s lahví výborné domácí meruňkovice všem popřeje a nalije jen „čuť, čuť" do malé „stopky" a třeba i vícekrát kolem.

Máme ve výboru i další muže, mimo již zmiňovaného vedoucího Josefa Kozáka, který, jak známo, byl za mnohé zásluhy ve prospěch Sdružení vyznamenán Čestným členstvím. Také zástupce vedoucího Václava Kuchynku s mnoha funkcemi s rozsáhlou aktivitou v několika organizacích, kde přes značné zdravotní potíže úkoly plní. Dále na schůze přichází pravidelně známý dukelský hrdina tankový samopalník Vladislav Opočenský, autor mnoha vzpomínkových příspěvků, stále ve funkci člena revizní komise v regionu. Další věrný člen výboru, krajan s upřímnou úctou k hrdinům 2. světové války, Jiří Štěpánek, vypomáhá autodopravou členům do míst krajanských setkání a přispívá tam, kde je jeho mužské autority potřeba.

Naše dobré umístění mezi regiony SČVP významně posílily dvě mladší erudované krajanky paní Daniela Zelenková ve funkci jednatelky výboru, jež své úkoly plní s profesionální dovedností v širokém aktivním záběru a další osobnost paní Mgr. Věra Víchová. Do důchodu působila jako profesorka předmětů výtvarného umění a ruského jazyka na Střední pedagogické škole v Litoměřicích. V současné době, jako členka našeho výboru, pokračuje v psaní naší regionální kroniky a s přehledem se angažuje ve všech důležitých otázkách.

Také já, Věra Suchopárová, jsem několik let psala kroniku našeho regionu a důležité zprávy z našich aktivit jsem posílala do Zpravodaje. Jinak jsem konala, na co jsem stačila.

Toto mé samovolné hodnocení našeho kolektivu výboru Sdružení, jež je jen nezbytným minimem hodnotových aktivit členů a jen z pohledu účastnice schůzí, jsem si dovolila proto, abych vyjádřila radost, že lidé si mohou stále, bez náročných prostředků, jen s trochou empatie a přitlumení vlastních nároků, vytvářet pěkné životní prostředí, kde vládne bezpečí, dobrá nálada a spokojenost. *V. Suchopárová*

Dopis čtenářky

Dostali jsme do redakce dopis od paní Jany Hluchenkové, která už delší dobu shání knihu Václava Šimka „U nás na Volyni". Má její druhý díl pod názvem „Volyňáci" a ráda by sehnala i díl první, aby mohla informovat své děti o rodišti svého zemřelého manžela a jeho předků.

Máte-li někdo možnost tuto knížku sehnat, dejte zprávu na její adresu:
Jana Hluchenková, 738 97, Paseka 107,
tel.: 581 021 567

NAŠI JUBILANTI ...

Region Cheb
II. a III. Čtvrtletí 2010

Duben: 80 let Emilie Rampasová ze Sofievky, nyní v Chebu

Květen: 87 let Anna Holubičková ze Sofievky, nyní v Kaceřově. 80 let František Tochor z Volkova, nyní v Podhradu. 80 let Vladimír Zýval z Volkova, nyní v Novém Kostele

Červen: 86 let Evženie Floriánová ze Sofievky, nyní ve Střížově. 65 let Božena Kaprová z Rohozna, nyní v Chodově

Srpen: 55 let Ing. Jaroslav Boháček z Nivy Hubinské, nyní Líšťany. 83 let Vladimír Slevinský z Cerkvis, nyní v Novém Kostele

Září: 91 let Antonín Leníček z Lysina, nyní v Pačejově

Štěstí a zdraví a životní pohodu do mnoha dalších let přejí

Ludmila Mácová a Libuše Pancířová

Region Žatec

Květen: 65 let Ludmila Krobová, Hředle. 80 let Emil Bureš, Holedeč. 80 let Ludmila Vávrová, Nepomyšl. 82 let Antonín Nejedlý, Staňkovice. 84 let Alexandra Cimerová, Postoloprty. 84 let Jaroslav Pokrupa, Žatec. 86 let Libuše Martínková, Trnovany. 88 let Rostislav Hlaváček, Podbořany. 88 let Emilie Vránová, Černošice. 93 let Konstantin Mokrý, Strojetice. 94 let Ludmila Zajíčková, Klášterec.
98 let dodatečně měla v prosinci Anastazie Zedníková, Podbořany.

Všem jubilantům mnoho zdravíčka do dalších let přeje za region *Kamila Ondrová*

P. S.: Omlouvám se některým členům, jejichž data narození bohužel nemám.

Moravskoslezský region
II. čtvrtletí 2010

Duben: 75 let Volková Miroslava ze Mstěšína, bytem Nový Jičín. 80 let Loukota Jaroslav z Kopče, bytem Horní Benešov. 81 let Kysilková Helena z Novosilek, bytem Ostrava. 82 let Stehlík Rostislav z Ládovky, bytem Šenov u Nového Jičína. 83 let Ing. Vacek Vladimír, Pokosy, bytem Fulnek

Květen: 50 let Vaněček Antonín Žatec ČR, bytem Amalín - Slezské Rudoltice. 80 let Januschová Helena z Krupé Hranice, bytem Studénka. 81 let Ševčíková Emilie ze Mstěšína, bytem Karlovy Vary. 81 let Zajíček Emil ze Špakova M, bytem Polanka n/Odrou

Červen: 84 let Vendolská Anna z Dembrovky, bytem Rusín-Slezské Rudoltice

Všem jubilantům přejeme hodně zdraví do dalších let, životní spokojenost a vše dobré.

Za regionální výbor:

Dr. Vladimír Samec, předseda
a Marie Seitlová, tajemnice

Region Karlovy Vary
Duben: 85 let Oulovská Josefa z Dubna, bytem Karlovy Vary. 84 let Pišel Fedor z M. Zubovštiny, Loket
Květen: 85 let Čechurová Anna z Malinovky, Teplička. 82 let Tušakovská Vlasta z Dědovy Hory, K. Vary. 83 let Zábrodský Vojtěch z Čudnova, K. Vary
Červen: žádný jubilant
Všem jubilantům hlavně zdraví a pohodu do dalších let přeje za region *Helena Horáková*

Region Tachov
II. čtvrtletí 2010:
80 let Frýblová Evženie. 83 let Glozová Anna. 83 let Janča Otto. 83 let Koutný Vladimír. 82 let Křížová Libuše. 84 let Suchá Božena. 75 let Válek Boris.
Všem jubilantům všechno nejlepší, hodně zdraví a štěstí přeje za region *Michlová Alžběta*

Region Nymburk
I. pololetí 2010
Leden: 30 let Nazarčuková Viktorie z Milovic. 50 let Gabriel František, z Butovse.
Únor: 80 let Řepaňová Marie z Všechlap. 45 let Vlačihová Anna z Milovic
Březen: 55 let Poláček Stanislav, z Milovic. 55 let Palamarčuková Pavlína z Milovic.
Duben: 55 let Kuželová Nina z Milovic
Červen: 70 let Gerasimčuková Lidie z Milovic. 35 let Nagorná Marie z Milovic
Všem jubilantům přejeme vše nejlepší, do dalších let hodně zdraví a životní pohody.
Za region D. Mazniková a L. Černá

Region Šumperk
Duben: 88 let Šimková Emilie-Voženílková, Hlinsk, nyní Šumperk. 84 let Mrázová-Mrázová Helena, Dědova Hora, nyní Šumperk. 80 let Bílek Jaroslav, Krasilno, nyní Vikýřovice. 75 let Bílková Jaroslava, Náchod, nyní Vikýřovice. 45 let Holec Pavel, rodiče Český Straklov, nyní Petrov.
Květen: 88 let Peterková Anastázie-Najmanová. Krasilno, nyní Praha. 86 let Lešáková-Burdová Žofie, Noviny Č., nyní Rapotín. 82 let Dvořáková-Bartošová Marie, Terešov, nyní Maršíkov. 81 let Vaněček Vladimír, Noviny Č., nyní Šumperk. 70 let Soukupová-Kavecká Vlastislava, Staviště, nyní Šumperk.
Červen: 88 let Koutecká-Kolovrátníková Emilie, Teremno, nyní Velké Losiny
Všem jubilantům přejeme pevné zdraví, štěstí a spokojenost *Za region Jiřina Žáková*

NAŠE ŘADY OPUSTILI...

Region Olomouc

Zemřel jeden z nejstarších Čechů Ve věku 107 let

Ve věku nedožitých 108 let zemřel v sobotu 6. března jeden z nejstarších mužů České republiky a byl to volyňský rodák pan Josef Flandera, rodák z vesnice Mirohošť, místní část Závaly, z Dubenského okresu na Ukrajinské Volyni.

Poslední rozloučení se zesnulým bylo v pravoslavném chrámu svatého Gorazda v Olomouci dne 12. března 2010 ve 13 hodin. Nad rakví zesnulého se rozloučil místní duchovní otec pan RNDr. Petr Novák. Za zvuku fanfár v provedení vojenské dechové hudby byla rakev čestnou vojenskou stráží vynesena před církev chrámu a umístěna do smutečního auta, odkud byla převezena na hřbitov do Hněvotína. Zde, na místním hřbitově za zvuku státní hymny a střelby slavnostní vojenské salvy byla rakev čestnou vojenskou stráží zpuštěna do vysvěceného rodinného hrobu do země vedle své manželky. Celé toto smuteční rozloučení bylo pojato jako čestné vojenské rozloučení.
Smuteční slova pronesl předseda Československé obce legionářské pan plukovník MVDr. Milan Žuffa-Kunčo, který se postaral o celkovou organizaci tohoto smutečního rozloučení, za což mu celá rodina uúpřímně poděkovala. U katafalku rakve byly kytice květin od představitelů města a kraje, konkrétně od primátora města Olomouce pana Martina Novotného a krajského hejtmana pana Martina Tesaříka.
Rozloučíme se se zesnulým veršem z jeho smutečního parte.
Opouštím všechno co mi bylo drahé,
Rodinu milovanou i rodnou zem,
Ta svěží jitra a smutné, tiché noci...
Odcházím tam,
Kde všichni jednou spočinem...
Vzpomínku sepsal Vladimír Polák, olomoucký region, SČVP

A ještě jako dovětek.
něco o životě zesnulého...
Rodina Josefa Flandery měla na Volyni mlýn V Mirohošti-Závalech. Jeho bratr Jan Flandera byl vlastníkem tohoto mlýna a bratr Josef tu byl jako zaměstnanec-mlynář. Mlýn Flanderů byl velice známý v široké oblasti Dubenského okresu.

Za druhé světové války narukoval Josef do armády brigádního generála Ludvíka Svobody. Z této války si odnesl několik zranění.
Před odchodem na frontu zanechal doma ženu a dceru. Po válce v r. 1947 se usadil ve vesnici Habartice u Hanušovic v okrese Šumperk, kam za ním přijela jeho žena s dcerou Miluší a zde se mu narodila druhá dcera Jiřina. V Jesenických horách zůstal celý život a pracoval v zemědělství.

Josef Flandera byl milovníkem Ryzího piva z hor, hanušovického šeráku. Rád si také dal kalíšek moravské slivovice a zakousl to uzeným.
Po válce obdržel pět vyznamenání a poslední mu bylo uděleno u příležitosti jeho 107 narozenin, kdy dostal pamětní medaili III. Stupně Československé obce legionářské za zásluhy o obnovu a šíření legionářských tradic.

Ještě region Olomouc
Dne 17. března 2010 zemřel po delší nemoci ve věku 80 let pan Miroslav Březina. Byl dlouholetým členem našeho regionu. Upřímnou soustrast pozůstalým projevuje za region
Vladimír Polák
Prosím o zveřejnění, že dne 18. 2. 2010 zemřel pan Josef Tesař ve věku nedožitých 82 let a 9. 3. 2010 jeho sestra Marie Popovičová, rozená Tesařová, ve věku 84 let. Oba pocházeli z vesnice Májovka u Varkovič.Za celou rodinu a přátele vyjadřuje upřímnou soustrast členka Sdružení Anna Pitrová-Tesařová z Varkovič

Region Nymburk
Oznamujeme všem, sice opožděně, že naše řady navždy opustili tito dlouholetí členové Sdružení: Kuželová Matrie ve věku nedožitých 78 let z Malé Zubovštiny, Koníček Vladimír ve věku nedožitých 73 let z Malé Zubovštiny a Ornst Josef ve věku nedožitých 80 let také z malé Zubovštiny.
Za region A. Mazniková a L. Černá

Region Moravskoslezský
V čísle 2 Zpravodaje došlo omylem k chybě, kterou tímto opravujeme:
Dne 1. 2. 2010 zemřel pan Václav Mašek, rodák ze Špakova, nyní bytem Studénka.

Region Litoměřice
25. března zemřela ve věku 86 let Antonie Kohlíková z Mirohoště, posledně bytem Litoměřice.
Všem pozůstalým upřímnou soustrast za region projevuje *Daniela Zelenková, jednatelka*

Příspěvky na tiskový fond Březen 2010

Region Litoměřice: Lída Doležalová, Vyšehořicer, 200 Kč. Zdenka Furmanová, Litoměřice, 200 Kč.
Region Chomutov: Zdena Špánková, Čejkovice, 100 Kč. Ing. Darie Nedbálková, Mělník, 500 Kč. Emilie Sršňová, Chomutov, 200 Kč.
Region Krkonoše: Věra Tomášková, Vrchlabí, 200 Kč.
Region Žatec: Emilie Vránová, Černošice, 200 Kč. Alexandr Všetečka, Žatec, 200 Kč. Bohumíl Šrajbr, Žiželice, 100 Kč. Anna Šulitková, Velichov, 200 Kč. Marie Komárková, Žatec, 200 Kč. Viktor Novotný, Most, 300 Kč. Věra Kunášková, Vysoké Třebušice, 500 Kč.
Region Rakovník: Jiřina Kolbeková, Rakovník, 150 Kč. Bohumila Marešová, Šanov, 100 Kč. Anna Pitrová, Šanov, 100 Kč. Jindřich Kučera, Šanov, 50 Kč.
Region Teplice: Josef Lindr, Teplice, 200 Kč. Antonie Janečková, Teplice, 100 Kč.
Region Karlovy Vary: manželé Čechurovi, 200 Kč.
Region Broumov: Z prostředků regionu 500 Kč. Alexandr Stejskal, 200 Kč. Marie Jaklová, 100 Kč. Vilma Magáňová, 100 Kč. Nejmenovaný dárce 100 Kč.
Region Praha: Nejmenovaný dárce, 500 Kč. MUDr. Jiří Mazánek, 800 Kč. Antonie Držmišková, 300 Kč. Josef Albrecht, Kladno, 300 Kč.
Region Cheb: Anna Holubičková, Kaceřov, 200 Kč.
Region Frýdlant: Z prostředků regionu: 500 Kč. Marie Domoráková, 50 Kč a spontánní sbírka, 500 Kč.
Region Domažlice: Z prostředků regionu 500 Kč. Bohumil Janča, 300 Kč. Vladimír Diviš, 100 Kč. Emilie Tomanová, 100 Kč.
Za příspěvky ze srdce děkuje Zpravodaj a SČVP

Důležité upozornění! Jelikož se množí dotazy dárců na název a číslo konta Sdružení, rozhodli jsme se, že tento údaj budeme uvádět v každém čísle Zpravodaje. **Název konta:** Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, Praha. **Číslo konta: 000000-1937591369/0800**, Čs spořitelna a.s. - Rytířská 29, Praha 1. **Dary můžete posílat i na adresu hospodářky Sdružení: Marie Nečasová, Podhájek 68/V, 471 24 Mimoň, mobil.: 728 351 726.**. Prosíme čtenáře, aby nás neupomínali o zveřejnění darů-dary můžeme uveřejnit teprve po obdržení účetního dokladu!! **Krajané! Neposílejte v žádném případě peněžní dary na adresu redaktorky! Díky za pochopení.** Záležitosti týkající se evidence členů - změny adres, přihlášky nových členů - ukončení členství a veškeré dotazy toho se týkající zasílejte na adresu: **Antonie Kramná, ul. Černého 513/5, 182 00 Praha 8**

Tiráž: Zpravodaj vydává Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel pro potřeby svých členů. Za obsahovou náplň odpovídají jejich autoři. Vychází jako občasník. Šéfredaktor: Věra Latzelová. Příspěvky nejsou honorovány, nevyžádané rukopisy se nevracejí. Příspěvky zasílejte do 3. každého měsíce na adresu: Věra Latzelová, Slapská 1910/6, 100 00 Praha 10. Podávání novinových zásilek povoleno Česká pošta, s.p. odštěpným závodem Praha č.j.nov. 5400/95 ze dne 8. 8. 1995. Toto číslo vyšlo: 22.03..2010